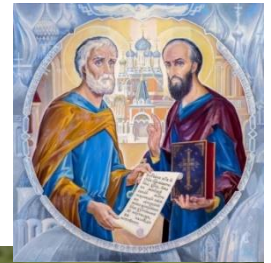

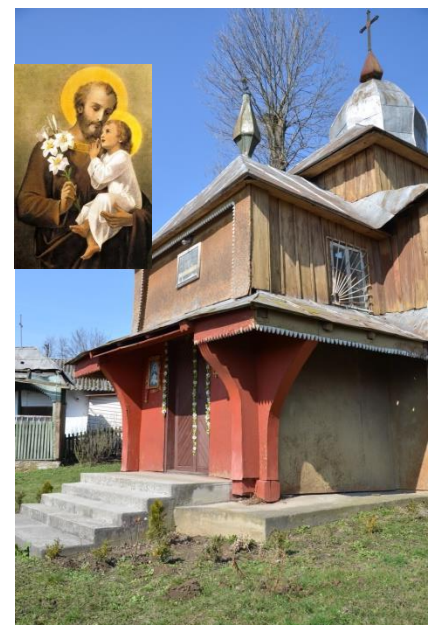
Церква верховних апостолів Петра і Павла в селі Вигівка

Такою бачить її НЕБО

Землі на яких зараз розташована сучасна Вигівка належали містечку Мартинів. Про його існування дізнаємося із середньовічних джерел. 30 січня 1470 року суддя земський галицький Ігнат з Кутища, підсудок земський галицький Миколай Сенявський підтвердили у судовій книзі Галича запис Ельжбети зі Жмигроду — доньки кам'янецького старости Теодорика з Бучача. За ним вона продала дві третини прав власності на Мартинів, третину подарувала Яну Кóлі («Старшому», помер 1472 р.) з Далейова — підкоморію (лат. «*succamerario*») галицькому.

31 серпня 1607 року в містечку було

утворено парафію РКЦ, першим плебаном став ксьондз Ян Самборчик. Привілей на її заснування надав дідич містечка та належних до нього сіл Миколай Станінський.

Вигівка постала, як і інші слободи, досить пізно, аж у 2-й пол. XVII ст. (точної дати виникнення не зафіксовано). Уперше історичні джерела згадують про Вигівку як поселення у зв'язку з діяльністю на західній Рогатинщині у 1698 р. повстанського загону Скребети. Село засновано на місці оселі охоронців лісів, що належали дідичам Нового Мартинова. Майже до початку XX ст. Вигівка перебувала під патронатом власників Нового Мартинова. Після відокремлення змінилося і ставлення жителів до рідного села. Виникла потреба в своєму духовному центрі.

Церква святого Йосипа Обручника *(Св. Йосиф, Обручник Пресвятої Діви Марії, був опікуном і вихователем Ісуса Христа. Йосиф шанував Марію і зачате у Ній життя! Прийняв Таємницю втілення серцем, хоч не міг осягнути розумом... Був близько Бога, старанно виконував Боже Право і свої щоденні обов'язки, просто виконував завдання, яке довірив йому Бог, був добрим чоловіком і батьком, перебуваючи весь час із Непорочною)* побудована у північній частині села силами громади у 1910 р. з матеріалу розібраного храму в с. Коростовичі.

Дерев'яну сакральну архітектуру будували народні майстри, але це були найкращі з них. Традиції й тонкощі будівництва не занотовувались, а передавались як фольклор – усно, як настанови від старшого покоління молодшому. Українська церква – це повна чесність. Що ви бачите зовні, то ви бачите всередині... Все йде з повагою до матеріалу, до текстури, до способу його складування. Українська церква має мінімально необхідний декор: якась насічка, кілька шестилисників, хрестик десь, мотузочки. Це дуже ненав'язливо, з величезним смаком і пошаною до матеріалу зроблено.

Дерев'яна, тризрубка. До віттаря прилягає виступаючий

за центральний зруб дяконник. Ораторіум двоярусний, типу четверик на четверику (різні за розмірами). Піддашся нижнього ярусу переходить у трискатний дах притвору і вівтаря. Центральний четверик увінчує невелика шатрова баня. Храм зберіг риси галицької дерев'яної культової архітектури другої половини XVIII ст,

Та вже у 1963 р. за рішенням органів радянської влади церква була закрита. Використовувалась під складське приміщення (зберігалися старі шкільні меблі).

Внаслідок політики демократизації у другій половині 1980-х, яку проводив у СРСР Михайло Горбачов, греко-католики більше не бажали миритися з несправедливістю щодо Церкви. Провісником легалізації УГКЦ стало оприлюднення заяви про вихід з підпілля групи священників (23 осіб) і вірних під керівництвом владики Павла Василика, датованої 4 серпня 1987 року. Упродовж 1988–1989 років було зібрано близько 120 тисяч підписів. під заявою щодо офіційного визнання УГКЦ.

У травні 1989-го в центрі Львова, біля колишнього монастиря Кармелітів Босих, греко-католицькі священники розпочали щонеділі служити Літургії.

Того ж року відбулася безпрецедентна акція голодування греко-католиків на Арбаті в Москві. Її розпочали єпископи Павло Василик, Софрон Дмитерко і Филімон Курчаба в приміщенні Верховної Ради СРСР 18 травня 1989 року.

З огляду на внутрішній та зовнішній тиск радянська влада була змушена визнати права УГКЦ, і 28 листопада 1989 року (перед зустріччю Івана Павла II з Горбачовим 1 грудня 1989 р.) вийшла заява Ради у справах релігій при Раді міністрів УРСР, згідно з якою греко-католики отримували право на заснування й реєстрацію громад, користуючись «усіма правами,

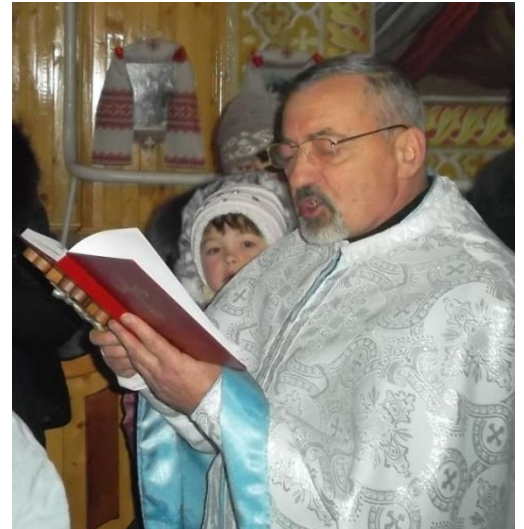

встановленими законом для релігійних об'єднань в УРСР».

У 1989 р. відреставрована громадою церква святого Йосипа Обручника була відкрита (освячена) для богослужіння. Парохом на парафії був отець Богдан ДЕМКІВ.

У червні 1990-го підпільні владики мали зустріч з Папою Іваном Павлом II, на якій він «поблагословив і утвердив канонічну й церковну єдність єдиної Помісної УГКЦ на батьківщині й у діаспорі». 30 березня 1991 р. додому, в Україну врочисто повернувся архієпископ кардинал Мирослав Іван Любачівський.

Мрію про новий храм вигівчани виношували давно. Ініціативну групу побудови храму очолювали священники і небайдужі віряни.

Місце для будівництва храму вибрали, як і годиться — на пагорбі в південній частині села. Освятив

наріжний камінь храму о. Василь Завірач.

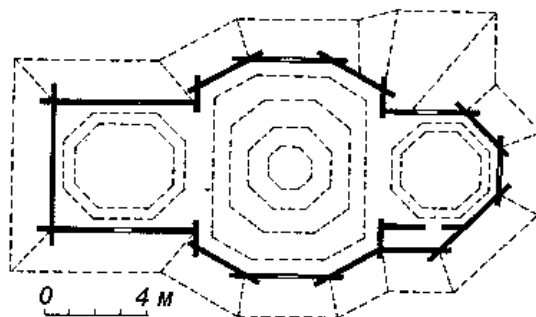
Спорудження церков зумовлене необхідністю звершення Євхаристії на престолі, для чого потрібне відповідне приміщення. Архітектурні вирішення церковних споруд засновано на християнському вченні про церкву як дім Господній, у якому у Святих Дарах, що зберігаються на престолі, постійно перебуває Господь. Прообразом церковної

споруди була велика, гарно прибрана кімната звичайного житлового будинку, де (згідно з Євангеліями) відбулася Таємна вечеря Ісуса Христа зі своїми учнями, коли Він здійснив першу Божественну літургію, після чого заповідав здійснювати те саме й так само в Його пам'ять. Цим у християнстві закладено основні вимоги до церкви як особливим чином облаштованого приміщення для молитовних зібрань, спілкування з Богом, здійснення таїнств і богослужінь. Архітектурний тип церкви в основному сформовано у IV ст. Подальший розвиток християнської церковної архітектури зумовлено двома основними функціями церковної споруди в їх поєднанні:

- церква як місце спільної молитви,
- церква як поминальне святилище.

У межах церковної традиції Візантійської імперії у V-VIII ст. сформовано типи купольних церков. У таких церквах дотримано традиційний поділ на три головні приміщення:

- вівтар для духовенства;
- нава для вірних;
- бабінець, притвор для грішників, котрі відбували церковне покарання.

*бабінець / нава / вівтар
(ораторіум)*

У цій тридільній схемі вівтар знаменує область буття Божого; нава — тварний світ, у якому перебувають ангели,

праведники, а також оправданий і освячений Христовою жертвою світ людей; бабінець, притвор призначено для очищувальних молитов для продажу свічок, хрестиків та іншої церковної атрибутики.

Архітектурні вирішення церков упродовж IV-XXI ст. дуже різноманітні, проте всі вони символічно представляють церковне віровчення.

Тридільні церкви асоціюються з кораблем, який нагадує вірним, що крізь житейське море до небесної пристані людину може доправити тільки Церква Христова.

Кількість церковних верхів, бань, куполів має глибокий символічний зміст. Один знаменує єдність Бога, досконалість творива; два відповідають двом сутностям Боголюдини Ісуса Христа — людській і божественній; три символізують Пресвяту Трійцю; чотири — Четвероєвангеліє, чотири сторони світу. П'ять верхів, де центральний підноситься над бічними, означають Ісуса Христа і чотирьох євангелістів. Увінчує баню чотирикутний латинський хрест. Де три коротких кінці можуть представлятися як три особи Трійці, а довгий кінець — єдиничність Бога.

Найважливішою частиною церкви є її вівтар із престолом, який символізував Гроб Господній і водночас як джерело воскресіння — Рай. На престолі присутні моці святих, які ніби встановлюють зв'язок між престолом — вівтарем земної церкви та Церквою Небесною, Царством Божим. Безкровна жертва, яку приносять на престолі, а також те, що на ньому зберігаються Тіло і Кров Спасителя у вигляді запасних Святих Дарів, перетворює вівтар на найвищу святиню. Тому у всіх церквах підлогу вівтаря і солею роблять завжди вищою, ніж у наві, щоб цим підкреслити значущість святого місця. У східній стіні вівтаря виділяють так зване Горне місце, на якому незримо присутній Господь. Ліворуч від престолу — жертовник, на якому здійснюють проскомидію — першу частину літургії, під час якої відбувається підготовка до таїнства Євхаристії. У розвинених

типах храмів жертovníк виділяють в окреме приміщення. Праворуч від престолу (найчастіше в окремому приміщенні) влаштовано ризницю, де зберігають священничі ризи, богослужбовий посуд, інше церковне начиння.

Посередині храму стоїть тетрапод — чотирикутний столик, на якому розміщені хрест, ікона, а по боках — свічі. При ньому відправляють Святі Тайни Хрещення та Вінчання, парастаси, панахиди, акафісти і різні чини освячення та благословення. Спереду в храмі по боках є, так звані, крилоси, тобто місця, призначені для дяків, співців, хористів.

У кожній церкві має бути трое дверей, що символізує Пресвяту Трійцю. Перед головними, західними дверима церкви влаштовують ганок, піднятий над рівнем землі. Це має не тільки практичний сенс, а й символічне значення як образ того духовного піднесення над світом, у якому перебуває Церква Христова. Якщо рахувати від входу, то ганок — перше підвищення, на яке людина піднімається, заходячи в церкву, солея перед іконостасом — друге, престол — третє. Ці три підвищення відповідають трьом ступеням духовного шляху людини до Бога: перше — початок духовного життя; друге — подвиг боротьби проти гріха за спасіння душі, що триває протягом усього людського життя; третє — життя вічне в Царстві Небесному.

У притворі читають заборонні молитви під час Хрещення, тут починають відмовляти Символ Віри. Тут чекає жінка по вінчанні і мати після пологів до виводу, аж доки священник, після прочитання відповідних молитов, не введе її до храму. Тут також священник зустрічає молодят і заручає їх.

В духовному значенні притвор повинен пригадувати нам про власне покаяння. У притворах зображені лики Адама і Єви, які закликали присутніх до щирого покаяння. У галицьких храмах у притворі часто є розп'яття Господнє, що також мало би пригадати нам про важливість місця, про Божу любов, Його терпіння і наше каяття.

Світло видиме в церковній споруді має духовно-символічне значення. Воно є насамперед образом небесного, Божественного світла й символізує Ісуса Христа як Світло світу. Про те, що вікна мають символічний сенс, а не просто освітлюють церковний інтер'єр, свідчать їхня кількість і розташування. Зазвичай у північній та південній стінах нави роблять по три і по два вікна: це означає несотворенне Троїчне світло та світло Ісуса Христа, що пізнається у двох Його природах — божественній та людській. Зовнішнє природне світло здавна допускали всередину церкви дуже обмежено — тільки як образ світла нематеріального.

Храм на Вигівці мав бути особливим. За архітектурним рішенням звернулися до головного архітектора Галицького району Степана Івановича Дяківа, який мав великий досвід у проектуванні церков.

Було прийнято рішення будувати тридільну, п'ятикупольну церкву (першу в Галицькому районі).

Будували церкву з молитвою св. Альфонса до Свв. Верховних Апостолів Петра і Павла:

«О святі Апостоли Петре і Павле, оце я вибираю Вас сьогодні і на завжди за особливих моїх опікунів і заступників моїх. Радуюся з Тобою, св. Петре, Верховний Апостоле, бо ти є скелею, на якій Бог збудував свою Церкву, як рівно ж і з Тобою, св. Павле, що Тебе Бог вибрав за своє знаряддя і на проповідника правди по цілому світі. Випросіть мені, благаю Вас, живу віру, надію міцну і досконалу любов, цілковите відірвання від себе, погорду світом, терпеливість в терпіннях, покору в успіху, ревність в молитві, чистоту серця, добру в усьому інтенцію, старання і пильність у виконанні обов'язків мого стану, постійність в добрих постановах, погодження з волею Божою і остаточну в ласці Божій витривалість, щоб за Вашим заступництвом і через Ваші славні заслуги, перемігши спокуси світу, диявола і тіла, стався гідним стати перед обличчям найвищого і вічного пастиря душ, Ісуса Христа, щоб Його посідати і любити вічно, який з Отцем і Святим

Духом царює вічно. Амінь» (Отець Назарій ЛАНЬКО <https://dyvensvit.org/top/1026026/>).

Пожертви парафіян, фінансова допомога правління спілки селян «Україна», фінансова і матеріальна підтримка та допомога технікою ЗВПД- 140 і Бурштинської ТЕС, повсякденна кропітка праця привели до того, що у 1993 році була побудована церква верховних апостолів Петра і Павла, цегляна, прямокутна у плані, з вужчими і нижчими від ораторіуму бабинцем та вівтарною частиною. Центральний неф увінчує велика баня. Чотири менші бані розташовані в бокових нефах.

Церковний інтер'єр відіграє важливу просвітницьку роль. У давнину завдяки монументальному живопису на склепіннях і стінах це були своєрідні «книги для неписемних» (див. Біблія бідних). Тут наочно зображують християнську модель світобудови та основні віхи священної історії. У центральному куполі прийнято поміщати образ Христа Вседержителя (Пантократора), оскільки він — центр і вершина, до яких у Церкві все спрямовано. Розміщення решти зображень у церковному інтер'єрі підпорядковане чітко установленому порядку — канону.

Художні розписи інтер'єру здійснено на пожертви мешканців села, кожна ікона — офіра окремої родини. Світло в храмі встановлено також за кошти громади.

Під час служб світильники запалюють навіть удень. Згідно з церковними канонами жодне богослужіння не може відправлятися без штучного світла — лампад і свічок. Тож у церкві є три джерела освітлення: вікна, лампади і свічки. Свічка — знак добровільної жертви людини Богу і храму Його, це й символ віри, причетності людини до Божественного світла. Горіння воскової свічки як перетворення натурального воску на вогонь означає обоження, перетворення земної людини на нове створіння під дією вогню і тепла Божественної любові й благодаті. Перед іконостасом завжди є Вічна Лампа — лампадка з оливою чи

натуральним воском, яка має світитися весь час, поки в церкві перебувають Святі Дари. Вічна лампа символізує євхаристійного Ісуса Христа.

Згідно з церковними уставами світильники під час вечірніх та нічних богослужінь запалюють у невеликій кількості, а під час читання Шестипсалмія на всеношній гасять усі свічки, окрім трьох: у центрі (де стоїть читець) та перед іконами Христа і Богородиці в іконостасі. Зате під час святкових і недільних богослужінь запалюють усі світильники, зокрема — головний великий верхній, що висить у центральному куполі й називається панікадиллом, а також додаткові верхні великі світильники (полікандили). Панікадило має понад 12 вогнів, полікандила — від 7 до 12.

Множинністю своїх вогнів вони символізують Небесну Церкву як «сузір'я» людей, освячених благодаттю Святого Духа. Все це створює в інтер'єрі церкви образ того повного світла Божого, яке засяє для вірних у Царстві Небесному: таким чином Церква Небесна освітлює своїм світлом Церкву земну, проганяючи від неї морок.

Над входом у церкву, а іноді поряд із храмом, будують дзвіницю, тобто вежу, на якій висять дзвони.

Церковний дзвін використовують, щоб скликати вірних на молитву, на богослужіння, а також, щоб сповіщати про найважливіші частини здійснюваної у храмі служби. Удари в один дзвін називаються “благовістом” (блага, радісна звістка про богослужіння). Удари в усі дзвони означають християнську радість з приводу урочистого свята тощо, називаються „дзвонінням“. Удари у дзвони з приводу сумної події називаються „перебір“ („передзвін“). Звуки дзвонів нагадують нам про вищий, небесний світ.

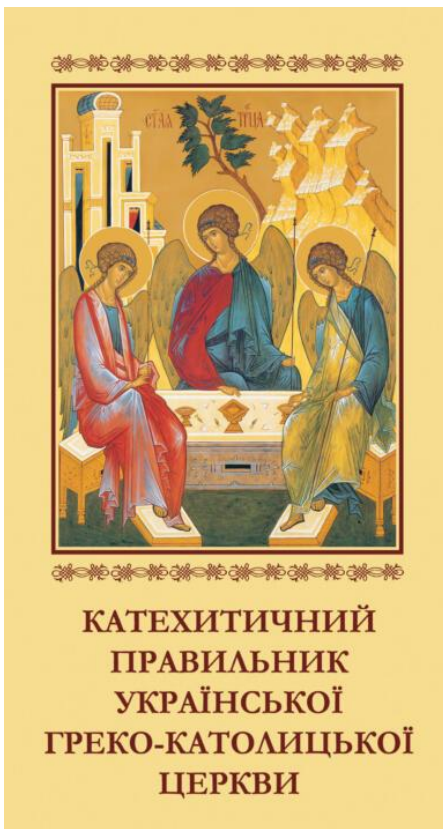
Мешканці Вигівки завжди — як у хвилини найбільшої громадської чи особистої радості, так і в моменти власного чи громадського смутку й розпачу звертаються до своєї церкви, щоб там, перед лицем найбільшого і найвищого добра, вилити

свої найбільші душевні болі, найтяжчі скорботи або прояв найбільшої вдячності й надії.

Всі дороги в селі ведуть до храму

Природа Церкви вимагає активного залучення мирян у життя парафії, оскільки всі охрещені спільно творять єдиний люд Божий. Перш ніж прийняти важливе рішення стосовно життя всієї парафії, парох радиться з вірними, а особливо з членами парафіяльних рад, бо вони є консультативними органами, які покликані допомагати пароху.

Парафіяльний правильник УГКЦ

18 листопада 2015 року
<https://docs.ugcc.ua/236/>

Правильник окреслює головні аспекти парафіяльного церковного життя та має стати дороговказом як для священнослужителя, так і для вірних. Він повинен сприяти покращенню спільної дороги до Божого Царства. Разом з цим Правильник — це офіційний документ, який зобов'язує до виконання поданих у ньому постанов.

Парафіяльний правильник —

це документ, який має допомогти священику в організації душпастирського, фінансового, господарського життя парафії відповідно до церковного законодавства та роз'яснити йому, як практично реалізувати норми церковного права в повсякденному житті.

В главі 3. Парафіяльні служіння. Арт. 77. визначено: «Парох повинен подбати, щоб відповідно до душпастирських потреб у парафії були: дяк, регент, паламар, дзвонар».

В свою чергу «Старші брати – це перші помічники пароха в парафії в господарських справах», а «Старші сестриці – це помічниці пароха в парафії, які забезпечують чистоту та регулярне прибирання храму».

Найшанованіші церквою і народом свята називаються дванадесятими й пов'язані з подіями християнської історії, передусім із постатями Ісуса Христа та Богородиці. Серед них розрізняють *неперехідні* свята з фіксованими датами святкування та *перехідні*, дата яких пов'язана передусім із святкуванням Різдва Христового та Воскресіння Ісуса Христа.

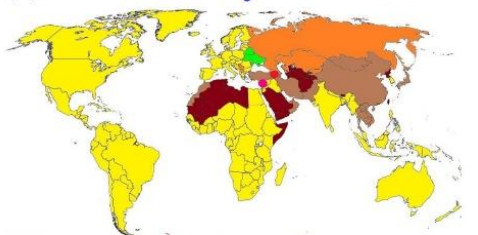
Протягом перших трьох століть християни не мали окремого свята Різдва Христового. Вперше святкування Різдва 25 грудня було в Римі, в 353 р.

У Східній Церкві вирішальну роль у впровадженні окремого свята Різдва Христового зіграли три Отці: Василій Великий, Григорій Богослов та Іоан Золотоустий. Святий Василій Великий був першим, хто почав святкувати Різдво Христове 25 грудня в Каппадокії між 371 і 374 роками. Григорій Богослов запровадив цей празник у Константинополі з 379 року. Святитель Іоан Золотоустий закликав віруючих в Антиохії у 386 р., до шанування свята Різдва Христового, приводячи докази: свято швидко розповсюджується; 25 грудня є днем народження Спасителя, що підтверджується документами про перепис при Августі, які зберігаються в Римі, та інші. На основі різних версій і

пояснень дат народження Христа, було остаточно прийнято рішення на Третньому Вселенському Соборі в 431 році у Ефесі про святкування Різдва Христового 25 грудня.

1 вересня 2023 року православна церква України перейшла на сучасний новоюліанський календар. Рішення про церковну реформу було ухвалено 24 травня на архієрейському соборі. Ще раніше на такий крок наважилася УГКЦ.

Де і коли святкується Різдво

■ 25 грудня
■ 7 січня
■ 25 грудня та 7 січня

*«Прославляємо
ХРИСТА»*

Історія

найбільшого християнського свята визначає три етапи розвитку, що відбилися у його назвах, серед яких Великдень, Пасха, Воскресіння Христове.

Безпосередньо **свято Великодня** відзначалось відповідно до астрономічного розташування Сонця – під час весняного рівнодення, коли день ставав довшим за ніч. Період святкування охоплював цілий цикл свят, пов'язаних одне з одним, але різних за обрядом проведення, змістом, значенням тощо.

Пасха, що в перекладі означає «позбавлення» – свято, в основу якого покладено біблійну історію про вихід юдеїв з єгипетського рабства. Так само як й євреї уникли смерті в рабстві і знайшли землю обітовану завдяки Мойсеєві, так і

православні християни знайшли вічне життя завдяки вірі в свого Спасителя – Ісуса Христа.

Воскресіння Христове – сучасне християнське свято Пасхи, засноване на історії воскресіння Ісуса Христа на третій день після розп'яття. Тепер Пасха стала днем, який християни присвячують спогадам про життя, смерть і воскресіння Спасителя. Рішення щодо необхідності святкувати Воскресіння Христа виніс Нікейський собор у 325 році н.е. В Україні це свято почало впроваджуватися лише після хрещення Русі у 988 році. Спочатку в різних місцях вона святкувалася в різний час. У 325 році було прийнято рішення Першого Вселенського Собору Християнської Церкви святкувати Пасху в неділю, яке настає після першого весняного повного місяця. Цей день припадає на період з 4 квітня по 8 травня.

Історія Великодня – це подорож крізь тисячоліття. Гортаючи її сторінки, можна кожного разу відкривати для себе щось нове, адже історія походження Пасхи – це переплетіння язичницьких і християнських традицій і вірувань, які відображають морально-етичні настанови наших предків, є безцінним надбанням, справжньою мудрістю, що передається з покоління в покоління.

Храмове свято на Вигівці, як і всіх українських селах, відзначається з нагоди будівництва та освячення храму як щорічне релігійно-громадське свято, приурочене канонізованим святим (Іванові Богослову, св. Михайлові, **верховним апостолам Петру і Павлу** та ін.) чи євангельським подіям, до яких належать переважно дванадцять прізидики (осінні – Різдва Богородиці, Воздвиження, Покрови, Введення в храм Пресвятої Богородиці).

Храмове свято *в народній свідомості* прирівнювалося, за своєю значущістю, до Різдва Христового та Великодня. Основним призначенням його було не лише вшанування святого, а й звернення до нього по допомогу в господарських справах.

о.Василь Івасюк Правлячий Архирей Коломийської єпархії у Проповіді на празник верховних апостолів Петра і Павла проповідував: «Верховні апостоли Петро і Павло – це люди, які своїм життям вчать нас: якщо згрішив – то покайся, якщо потерпів падіння – то вставай, виявив слабкодухість – зміцнюйся надією на Бога, віруй в Нього, люби Його. І такий шлях праведного життя у Господі нашому Ісусі Христі і приведе нас до наслідування життя вічного. В цьому нехай нам допоможуть святі первоверховні апостоли.

Молімося, любімо один одного, працюймо на славу Божу. Будьмо уважні до свого спасіння, бо день Господній прийде як злодій і при голосі ангельської труби у будь-який час».

(<https://kolugcc.org.ua/propovid-na-praznyk-verkhovnykh-apostoliv-petra-i-pavla/>)

До празника готується кожен двір у селі. Тому День села на Вигівці відзначають на храмове свято.

Церква стала не тільки джерелом духовності а і основою громадського духу.

Церква здійснює багато обрядів. Розкриємо суть і значення двох з них.

ЧИН ХРЕЩЕННЯ І МИРОПОМАЗАННЯ

(http://grekokatolicybaniemazurskie.pl/index/kg/modlitewnik/swiaty_1.htm)

“Коли хто не родиться з води та Духа, не може увійти в царство божє”
(ів. 3.5).

Хрещення є наше друге народження – від матеріального буття до духовного життя. Цей перехід стається в двох моментах. Найперше, відрікаємося сатани і всіх діл його, значить, відкидаємо есе, що противне Богові. Відтак, прирікаючи служити Христові, заявляємо, що ми готові уложити наше життя на основі його євангелії–благовісті. У хрещенні цей перехід стає дійсністю. Занурені у воді в ім’я Пресвятої Тройці, умираємо для світу гріха та виходимо з води новими людьми, повними божої ласки і божого життя (Рм. 6,34).

Але людині не вистачає тільки народитися, щоб існувати і в житті боротися; їй треба життєдайних сил. При нашому другому народженні ці життєдайні сили – це Святий Дух і його дари, які одержуєм в таїнстві миропомазання. Святим миром що його патріярх освячу є у Великий четвер, священник дає охрещеному “печать дару Святого Духа” (див. Еф. 4,30), щоб новопросвіщенний був повний Духа і ціле життя служив у духовних подвигах перед Богом і для ближнього.

Прадавня практика Христової Церкви, збережена у східніх Церквах, завершує тайну хрещення і миропомазання уділенням таїнства Євхаристії, навіть немовлятам. У такий спосіб новоохрещений і миропомазаний включається в духовне життя євхаристійної громади – Церкви, єднаючися вповні з Ісусом Христом.

Вінчання в храмі для наречених – не просто питання традиції. Це справді душевна потреба започаткувати свою сім’ю в місці, де панує віра не тільки у Бога – уособлення всього найкращого в світі, але й у можливості людини досягти Високого Ідеалу у своєму повсякденному житті.

ЧИН ВІНЧАННЯ

(http://grekokatolicybaniemazurskie.pl/index/kg/modlitewnik/swiaty_4.htm)

У таїнстві вінчання Церква проголошує покликання подругів “царювати з Христом”. Молодята, немов князі в день коронації, одержують найкраще земське спадкоємство від свого найлюбішого Отця, небесного

царя. Цей дарунок, це друга людина – супутник (супутниця) в цій життєвій мандрівці.

Молодята стають владиками домашньої Церкви. Домашній стіл повинен стати святою трапезою; покуття з іконами, принесеними з церкви після вінчання для благословення, має нагадувати їм іконостас, а подружнє ложе повинно бути їхнім “святес святих”.

Вінки нагадують їм також про нагороду, що її одержують мученики за самопожертву. У християнському подружжі чоловік і жінка служать одне одному і своєму потомству в послуші Христовому (див. Еф. 5,21).

На початку чину вінчання священник питається молодят про їх подружню згоду – їх “тверду думку взяти собі за жінку/мужа ту/того, що бачать перед собою”. Ця “тверда думка” – це вислів таїнства подружжя, яку доповнюють урочистим обігом, коли молодята заявляють, що не залишать одне одного аж до смерти. Пресвята Тройця і всі святі є основою подружнього життя, тому чоловік і жінка знаходять силу себе взаємно любити, шанувати і долати різні труднощі. Звінчані славою і честю Христовою (цебто, його хрестом), вони одержують надприродну силу, якої хрест є джерелом.

Символом подружньої єдності є обряди спільної чаші, в’язання рук молодят (вишитим рушником) та потрійного обходу довкруги тетраподу. Це старовинні звичаї, спільні цілому візантійському сходові і потверджені в нашій традиції у Требнику, що його видав митрополит Андрей Шептицький у 1925 році.

**АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ
ТА ОСВЯЧЕННЯ ПРЕСТОЛУ**

З нагоди 30-ліття освячення храму
Верх. Апт. Петра і Павла

Моління
очолить :
Митрополит
Володимир
Війтишин

**«Вірити, щоб Господь вислуховував наші молитви», —
Митрополит Володимир у 4-ту неділю по Зісланні Святого Духа**

21 липня 2024 року

Цього дня Митрополит Володимир здійснив візит до села Вигівка, Бурштинського протопресвітеріату, де освятив новий престіл у храмі св. апп. Петра і Павла. Ось що пише про цей візит департамент інформації Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ

Спершу Архієрея традиційно вітали на подвір'ї святині, а відтак запросили очолити святкове моління, у часі якого Владиці Володимиру співслужили о. Дмитро Шмігель, протопресвітер Бурштинський, о. Богдан Коцовський, священнослужитель храму, о. Олег Ткач та чисельно зібрані душпастирі Бурштинського протопресвітеріату.

Опісля урочистого переодягання Митрополит Володимир освятив новий престіл.

Згодом розпочалася Архієрейська Божественна Літургія. У часі проповіді Митрополит Володимир роздумував над постаттю сотника. Архієрей ствердив, що цей чоловік був військовим, який керував підлеглою йому сотнею воїнів, які слухалися та корилися його владі. Цей сотник міг послати котрогось із воїнів до Ісуса Христа, щоб Він прийшов до його дому та оздоровив хворого слугу, однак він сам приходить до Ісуса та благає про зцілення слуги.

Як передає Євангелист Матей, Ісус готовий був прийти до дому сотника та оздоровити недужого, але сотник звернувся до нього зі словами: «Господи, я недостойний, щоб Ти увійшов під мою покрівлю: скажи лише слово, і слуга мій

видужає», «...я підвладний чоловік, маю вояків під собою і кажу цьому — і він іде; і тому: ходи — і він приходить; і слугі моєму: зроби це — і він робить» (Мт. 8:8-9).

«Дорогі в Христі, ці слова сотника є свідченням його глибокої віри в Бога. Свідченням того, що він вірить набагато глибше. Це не якась фальшива покора, але правдиве визнання величі Бога. Він показує свою недостойність, але разом із тим показує свою віру, вірить у слово живого Бога: «Скажи лишень слово». Нам усім слід взяти собі за приклад ось цього сотника, щоб навчитись так вірити, щоб Господь вислуховував наші молитви».

«Нам усім потрібно просити, щоб Господь примножив нашу віру. Бо тільки міцна віра робить нас сучасниками Ісуса Христа та Його Вічного Царства. Коли навколо нас збираються хмари, коли нас охоплює страх, коли пригнічує хвороба, коли душа охоплена смутком та відчаєм, коли надія, віра та любов маліє, звернімося до Господа зі смиренням сотника: «Господи, допоможи, я є недостойний, щоби Ти сьогодні завітав до моєї домівки», — промовив Митрополит. А насамкінець додав, що ті ж самі слова Господь говорить і до нас: слова, повні любові, підтримки та милосердя: «Тоді все навколо нас оновиться, душа пробудиться, Христове Життя увійде у наше життя, Його Слово буде серед нас, в наших сім'ях, в нашому горі та в нашій радості. Навчимося, дорогі у Христі брати та сестри, вірі й смиренню цього сотника!».

Опісля моління Архієпископ вручив найактивнішим

парафіянам та місцевій владі Митрополити грамоти та подякував за служіння, яке вони звершують на своїх місцях. Завершилися урочистості виконанням духовного гімну України «Боже Великий, Єдиний». Відтак Митрополит Володимир уділив присутнім архієрейське благословення.

Варто зазначити, що у цей день Владика Володимир спільно з душпастирями та парафіянами помолився панахиду за покійним парохом храму о. Михайлом Рожком, який довгі роки здійснював своє служіння у парафії.

Парох парафії верховних апостолів Петра і Павла
о. Богдан КОЦОВСЬКИЙ завжди з парафіянами

З благословення отця декана Дмитра ШМІГЕЛЯ матеріал з різних видань зібрали і узагальнили Роман Васильович Матіїв та Роман Назарович Матіїв, щоб показати столітні мрії мешканців села Вигівка молитися БОГУ у своїй церкві, берегти і розвивати християнські і українські свята та традиції.

Будемо вдячні парафіянам за будь-яку додаткову інформацію та фотоматеріали

2024 рік

с. ВИГІВКА

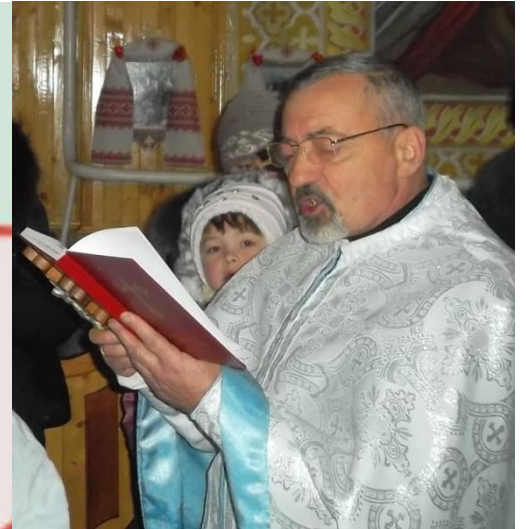

Українська Греко-Католицька Церква

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ

Отаць мітраї
Богдан Демків

о. Михайло РОЖКО

Вигівка

о. Богдан КОЦОВСЬКИЙ

